

ЛДП је у последње време забележио губитке. Странку су напустили Биљана Србљановић и Никола Самарџић. Владан Батић је изашао из посланичког клуба ЛДП-а. А Горан Петровић је у јавности изнео неке не баш светле појединости из унутарстраначког живота.

Горан Петровић је био први начелник државне безбедности у влади Зорана Ћинђића. Ћинђић је, чим је постао премијер, сменио Радета Марковића, а за начелника СДБ поставио Петровића. Петровић је убрзо дошао у сукоб с Легијом. Зато је један од захтева побуне „Црвених беретки” и био да се Петровић уклони. Ћинђић је тактички попустио и склонио Петровића. СДБ је реформисан у БИА, а Петровић је остао на функцији саветника у МУП-у до 2004. Тада је, у емисији „Инсајдер”, испричао шта се све у СДБ догађало после 5. октобра. Суспендован је и премештен на место „аналитичара за противпожарну заштиту”.

Петровић је тада постао јунак Б 92 и целе „друге Србије”. Читава једна емисија „Инсајдер” била је посвећена само њему. О њему се говорило као поузданом сведоку и као о још једној жртви Коштуничиног пактирања са „старим снагама”. Чедомир Јовановић, тада вођ либерално-демократске фракције у ДС, позвао га је да му се придружи. Штавише, наговорио га је да напусти полицију и донесе радну књижицу у ЛДП. Петровић је то и урадио. Али, прву плату је примио тек после три месеца, а другу још после два. За то време, сећа се Петровић, шеф странке „вози се џиповима, обилази београдске ресторане, редовно иде на одморе, скијање... Знао је да потроши између 5.000 и 10.000 евра за вече” (?!). Петровић увиђа да сам мора да обезбеди донацију за странку да би дошао до плате. Ево шта даље каже:

„Тада се у ЛДП-у појављује неки мој пријатељ, хоће човек да спонзорише странку. Испричам Чеди за тог пријатеља и нас двојица одлазимо да се видимо с њим. Седимо сва тројица, а мој пријатељ узима визиткарту и на њој запише 20.000–30.000 евра. И то показује и мени и Чеди. А онда у кесу у којој је било пиће ставља и коверат с парама. Узимам кесу, Чеда и ја одлазимо, а пријатељ оде на другу страну. Враћамо се у Чедину канцеларију, али тада стижу неки новинари. Ја излазим и, када сам се вратио после

пола сата, улазим код Чеде и видим да нема кесе. Питам га да ли је он склонио новац, а он каже да јесте. И тако седимо и гледамо се! Ја чекам паре, а видим да је њему непријатно, али се и даље прави луд! Питам га да ли му је пало на памет да ми од тих пара исплати плате које ми дугује, а он каже да није! (...) Уместо да врати дуг, он је узео паре и побегао”.

Петровићеву причу ЛДП одмах је оспорио као лаж, а сам Петровић је означен као „урокљива нарикача и удбаш који је у ЛДП покушао да се инфилтрира због неостварених амбиција, али је на време раскринкан”. Наравно, пошто у оваквим случајевима нема писаних доказа, цела ствар почива на речи једнога против речи другог. Ко ме веровати? У Петровићевој причи постоје две истинолике појединости које привлаче пажњу.

Прва је она да се кључни део договора, из страха од прислушкивања, обавља цедуљицом. Тај детаљ је свакако аутентичан за читав наш политичко-безбедносно-бизнисменски миље. Колико у таквом поступању има параноје, а колико стварног негативног искуства тешко је рећи. Али свако ко је имао и најповршније додире са тим миљеом може да посведочи да у њему влада управо таква атмосфера тајновитости и „безбедносне културе”. Мобилни телефони се искључују и остављају далеко од себе, најповерљивији део комуникације се обавља мимиком или цедуљицама итд.

Други детаљ тиче се новца. Наше странке су законски обавезне да донације примају само преко рачуна. Али, јавна је тајна да један, можда и већи део прилога најуспешнијим странкама долази у готовини. Није реч о добровољним прилозима скупљеним на улици. Реч је о великим сумама које дају „велики играчи”. Такви прилози имају функцију мита. Данас ја теби дам новац за странку, сутра ти мени помогнеш кад уђеш у парламент или владу. А помоћи ћеш ми тако што ћеш ми обезбедити неки тендер или „лаку” приватизацију – или макар тако што ме нећеш ометати у мојим пословима.

Посредни доказ да постоји разлика између званичног књиговодства и реалних прихода странака дао је и сам Јовановић. Он је изјавио да реални трошкови странке по освојеном гласу не могу бити мањи од седам евра. „Изјава Јовановића је тачна и слаже се са нашим досадашњим проценама”, потврдио је и Марко Благојевић из Цесида. Новинари су, међутим, одмах израчунали да је ЛДП за освојених 216.902 гласа на последњим изборима морао да потроши 1.518.000, а не 825.000 евра, колико је пријавио у извештају. Очигледно, и у ЛДП-у мора да постоји „црни фонд” из кога се покрива ова разлика. Такав фонд се највероватније попуњава управо на начин који је описао Петровић.

Наравно, ове сумње се не односе само на ЛДП, већ и на остале парламентарне партије. Јавност много очекује од новог закона о финансирању странака. Ипак, будимо реални, никакви закони неће помоћи докле год су тужилаштва и судови под политичком контролом. Јер, да нису, зар не би бар део ових сумњивих околности већ био испитан?